

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/146/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3718200991
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3718200991.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu N. I., narodeného dňa XX.XX.XXXX, bytom A. G. XXX/XXX, H., zastúpeného N. F. U., advokátkou so sídlom F. XX/XX, C. H., proti žalovanému I. I., narodenému dňa XX.XX.XXXX, bytom A. G. XXX/XXX, H., zastúpenému Z. Y. H. Q., G., so sídlom A. G. XXX/XX, H., V.: XX XXX XXX, o zaplatenie 706,40 eur a 82,50 eur a o vzájomnej žalobe o zaplatenie 706,40 eur a 126,18 eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 21. marca 2019, č. k. 3C/19/2018-119, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobca **m á** proti žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 706,40 eur titulom bolestného a sumu 82,50 eur titulom trov právneho zastúpenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok), vzájomnú žalobu zamietol (druhý výrok), žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne žalobcu do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti rozsudku vydá vyšší súdny úradník (tretí výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 706,40 eur titulom bolestného a sumy 82,50 eur titulom trov advokáta dôvodiac, že žalovaný bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa dopustil dňa 03.04.2016 okolo 22,30 hod. pri rodinnom dome č. XXX/XXX a č. XXX/XXX, v H. a v dôsledku útoku žalovaný spôsobil žalobcovi škodu na zdraví. Uplatnil si 706,40 eur titulom bolestného na základe znaleckého posudku I. Z. R., C., a sumu 82,50 eur, ktorú musel zaplatiť advokátke N. U.. K žalobe pripojil platobný príkaz a znalecký posudok I. Z. R., C.. zo dňa 11.11.2016. Následne doplnil listinný dôkaz - vyúčtovanie trov právneho zastúpenia zo dňa 15.02.2018.

3. V priebehu konania doručil súdu prvej inštancie žalovaný dňa 17.10.2018 vzájomnú žalobu, ktorou si voči žalobcovi uplatnil sumu 441,50 eur ako celkový počet bodov 25 x 17,66 eur v zmysle znaleckého posudku I. Z. R., C., bolestné vo výške 264,90 eur ako počet bodov 15 x 17,66 eur v zmysle lekárskej správy I. Y. a sumu 126,18 eur ako stratu na zárobku, teda celkovo 832,58 eur. Vo vzájomnej žalobe (okrem iného) uviedol, že protiprávne konanie, ktorého sa dopustil žalobca voči nemu, bolo riešené v rámci priestupkového konania, ktoré však v konečnom dôsledku bolo zastavené s odôvodnením, že tento priestupok nemožno prejednať, lebo od jeho spáchania uplynuli 2 roky. Žalobca sa totiž úspešne vyhýbal tomuto konaniu

opakovaným podávaním účelových ospravedlnení neprítomnosti. V súvislosti s uplatneným vzájomným návrhom poukázal na znalecký posudok I.. Z. R., C.. a lekársku správu I.. Y. zo dňa 04.04.2016. Uplatnil si náhradu škody za stratu na zárobku po dobu trvania PN v období od 04.04.2016 do 14.04.2016 vo výške 126,18 eur. V závere poukázal na to, že žalobcove zranenia boli hodnotené ako ľahké s PN v trvaní 4-6 dní, pričom doba liečenia sa môže pohybovať až do 8-10 dní, no v skutočnosti táto trvala 72 dní. K podaniu pripojil lekársku správu zo dňa 04.04.2016.

4. Vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu mal súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalovaný bol rozkazom Okresného úradu C. H., odbor všeobecnej vnútornej správy, pracovisko C. č. OU-PB-B.-XXXX/XXXXXX-XXX Z XXXX/XXX zo dňa 21.02.2017, právoplatným dňa 21.03.2017, uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa dopustil dňa 03.04.2016 okolo 22,30 hod. pri rodinnom dome č. XXX/XXX a č. XXX/XXX na ulici A. G. v H. tým, že verbálne napadol žalobcu vulgárnymi výrokmi a fyzicky ho napadol tak, že ho palicou uderil do oblasti chrbta, poškriabal na tvári a udieral rukami po hlave a chrbte, odsotil ho do brány, po páde žalobcu na bránu padol na neho a tu sa vzájomne rukami ňaťahovali za oblečenie, pričom týmto konaním žalovaný spôsobil žalobcovi ľahké poranenia - pomliaždenie v oblasti hlavy s odreninami čela a tváre, lokálne pomliaždenie ľavého predlaktia s krvnou podliatinou a opuchom a natiahnutie krčnej chrbtice. Žalovaný spôsobom uvedeným vo výrokovej časti predmetného rozkazu správneho orgánu spôsobil žalobcovi poranenia, ohodnotené znalcom I.. Z. R., C.. v znaleckom posudku č. XXX/XXXX zo dňa 11.11.2016 (viď bod 13 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) celkovo na 706,40 eur (40 bodov x 17,66 eur), a to za pomliaždenie hlavy 5 bodov, pomliaždenie tváre 5 bodov, natiahnutie krčnej chrbtice 15 bodov a pomliaždenie predlaktia 15 bodov. Medzi stranami sporu nebola sporná výška bolestného za 1 bod - 17,66 eur. Bolo teda jednoznačne preukázané, že žalovaný porušil právnu povinnosť, nakoľko každý je povinný počínať si tak, aby okrem iného nedochádzalo ku škodám na zdraví (§ 415 OZ). Zavinené protiprávne konanie žalovaného dňa 03.04.2016 o 22,30 hod. v obci H., ktorého sa dopustil voči žalobcovi, je jednoznačne v príčinnej súvislosti so vznikom škody na zdraví. Nakoľko žalobca preukázal, že u neho došlo k vzniku škody na zdraví v súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného dňa 03.04.2016 o 22,30 hod. v obci H., súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 706,40 eur titulom bolestného. Je pritom právne irelevantné, že žalovaný nebol odsúdený pre trestný čin ublíženia na zdraví, a bolo mu uložené „len“ pokarhanie. Táto skutočnosť žiadnym spôsobom nevyvíja žalovaného zo zodpovednosti za škodu, ktorú svojím protiprávnym konaním spôsobil žalobcovi. V tejto súvislosti súd poukazuje na ustanovenie § 193 CSP, podľa ktorého je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný priestupok a o tom, kto ho spáchal.

5. Bolo tiež jednoznačne preukázané, že žalobca N.. U. vyplatil sumu 82,50 eur v súvislosti s jeho zastupovaním v trestnom konaní, ktorú sumu žiadal v konaní priznať. Nakoľko sa jedná o nižšiu sumu, než ktorá by mu podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. prináležala, súd prvej inštancie žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť danú sumu žalobcovi (viď bod 21 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie).

6. Pokiaľ ide o vzájomnú žalobu žalovaného voči žalobcovi, súd prvej inštancie sa zaoberal námietkou premlčania, ktorú žalobca v konaní vzniesol. Žalovaný si uplatnil bolestné vo výške celkovo 706,40 eur, ako náhradu škody spôsobenú žalobcom pri incidente dňa 03.04.2016. V danom prípade je zrejmé, že žalovaný sa o osobe škodcu dozvedel už dňa 03.04.2016, nakoľko svoj nárok odvodzuje od potýčky medzi ním a žalobcom z uvedeného dňa. O výške škody titulom bolestného vo výške 441,50 eur sa však žalovaný mohol najskôr dozvedieť dňa 22.11.2016, kedy bol na Obvodné oddelenie PZ C. doručený znalecký posudok I.. Z. R., C.. Pri určení výšky náhrady za bolesť sa totiž vychádza z celkového počtu bodov, ktorým sa bolesť ohodnotila v lekárskom posudku (§ 5 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z.), a práve uvedeným znaleckým posudkom menovaný znalec ohodnotil poranenia žalovaného (s výnimkou pomliaždenia brušnej steny) v súvislosti s incidentom zo dňa 03.04.2016. Vzhľadom k tomu, že žalovaný podal vzájomnú žalobu na súd dňa 17.10.2018, súd prvej inštancie konštatoval, že nárok žalovaného titulom bolestného vo výške 441,50 eur nie je premlčaný.

7. V súvislosti s nárokom na náhradu škody titulom bolestného vo výške 264,90 eur mal súd prvej inštancie za to, že tento nárok je premlčaný. Znalec I.. R., C.. v znaleckom posudku neobodoval diagnózu pomliaždenia brušnej steny, nakoľko skonštatoval, že danú diagnózu nepovažuje za relevantnú. Pokiaľ teda žalovaný vychádzal pri určení výšky tejto škody zo správy I.. Y.,

ktorý správu vypracoval dňa 04.04.2016, pričom o osobe škodcu žalovaný vedel už dňa 03.04.2016, od 04.04.2016 začala žalovanému plynúť premlčacia doba na uplatnenie si tohto nároku voči žalobcovi na súde. Žalovaný však tak učinil až dňa 17.10.2018, teda po uplynutí 2-ročnej premlčacej doby.

8. Žalovaný si taktiež uplatnil nárok na náhradu škody titulom straty na zárobku z dôvodu, že od 04.04.2016 do 14.04.2016 bol práceneschopný, a to vo výške 126,18 eur. Súd prvej inštancie konštatoval, že tento nárok je premlčaný, nakoľko o osobe škodcu mal žalovaný vedomosť od 03.04.2016 a rozsah škody bolo možné odvodiť hneď po ukončení práceneschopnosti. Keďže žalovaný stratil na zárobku bolo možné zistiť v najbližší výplatný termín, t. j. v máji 2016. Vzhľadom na dátum podania vzájomnej žaloby je zrejmé, že táto bola vo vzťahu k sume 126,18 eur podaná po uplynutí 2-ročnej premlčacej doby.

9. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie musel na premlčané právo vo vzťahu k sume 264,90 eur a 126,18 eur prihliadnuť (§ 100 ods. 1 OZ), a z tohto dôvodu bolo potrebné vzájomnú žalobu v danej časti zamietnuť z dôvodu premlčania. V konaní nebolo preukázané, že by si žalovaný uplatnil v inom ako v tomto konaní u príslušného orgánu svoje právo na náhradu škody vo výške 264,90 eur titulom bolestného a 126,18 eur titulom straty na zárobku (§ 112 OZ). Bolo preukázané, že trestné konanie bolo začaté na základe podnetu žalobcu, a nie žalovaného. Žalovaný žiadal, aby v prípade, že bude právo premlčané, súd na toto premlčanie neprihliadol, nakoľko by to bolo v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

10. Súd prvej inštancie poukázal na ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, platí aj pre výkon práva vzniesť námietku premlčania. Judikatúra uvádza, že vzniesť námietku premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi, avšak môže nastať skutočnosť, kedy uplatnenie námietky premlčania je výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil, a voči ktorému by za takejto situácie zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva s dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil (napr. rozhodnutie Ústavného súdu ČR I. ÚS 643/2004). V súdenom prípade, uplatnenie námietky premlčania žalobcom vo vzťahu k uplatnenému vzájomnému nároku žalovaného v žiadnom prípade nie je v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ bol žalovaný presvedčený, že má voči žalobcovi nárok na náhradu škody, nemal žiaden dôvod vyčkávať na skončenie priestupkového konania, nič mu nebránilo, aby si podal žalobu bez ohľadu na to, či priestupkové konanie prebieha, alebo neprebieha. Žalovanému nebránila žiadna prekážka, aby si svoj nárok uplatnil, a ak tak neučinil v rámci 2-ročnej premlčacej doby, musí znášať následné riziko, napr. vo forme vznesenia námietky premlčania.

11. Ďalej sa súd prvej inštancie po vecnej stránke zaoberal už len nárokom žalovaného na sumu 441,50 eur, ktorý nárok nie je premlčaný. Aj žalovaný tento svoj nárok odvodzoval od incidentu, ktorý sa stal dňa 03.04.2016 okolo 22,30 hod. v obci H. na ulici A. G. dôvodiac, že bol to práve žalobca, ktorý mal žalovanému spôsobiť škodu a žalovaný sa len bránil. Rozkazom správneho orgánu špecifikovaného v bode 20. odôvodnenia súdu prvej inštancie bol z uvedeného incidentu právoplatne uznaný vinným práve žalovaný. Správny orgán ustálil vinníka, teda toho, kto koho napadol. Vo výrokovej časti rozhodnutia je jednoznačne uvedené, že bol to práve žalovaný, kto fyzicky napadol žalobcu. Zo žiadneho dôkazu produkovaného stranami sporu nevyplyva, že by to bol práve žalobca, kto ako prvý napadol žalovaného. Ak aj žalovaný utrpel v súvislosti s týmto incidentom poranenia vyplývajúce zo znaleckého posudku I.. R., C., v konaní nebolo preukázané, že tieto boli spôsobené aspoň sčasti protiprávnym konaním žalobcu. Ak by súd pripustil, že žalobca spôsobil žalovanému nejaké zranenia, zrejme k nim došlo za situácie, že žalobca sa bránil voči útokom žalovaného. Jednalo by sa tak o tzv. nutnú obranu, ktorou sa snažil odvrátiť priamo hroziaci útok žalovaného, čo je jednou z okolností vylučujúcich protiprávnosť činu. Z takejto nutnej obrany nie je možné vyvodiť vznik nároku na náhradu škody, nakoľko absentuje protiprávnosť činu. Okrem toho, žalobca tiež spochybnil, že zranenia, ktoré utrpel žalovaný pri incidente, mu spôsobil práve on. Žalobca totiž tvrdil, že je možné, že tieto si spôsobil samotný žalovaný, keď žalovaný odsotil žalobcu do brány a následne po páde žalobcu na neho padol aj žalovaný. Keďže žalovaný v konaní nepreukázal, že škoda vo výške 441,50 eur mu vznikla v súvislosti s protiprávnym zavineným konaním žalobcu, súd prvej inštancie vzájomnú žalobu v danej časti zamietol.

12. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 100 ods. 1, § 106 ods. 1, 2, § 420 ods. 1, 3, § 442 ods. 1, 3, § 444 Obč. zákonníka, § 2 ods. 1, 3 písm. a/, b/, § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, 2 zák. č. 437/2004, § 1 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a/, c/, § 16 ods. 3, § 17 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004, § 10 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004, § 193 CSP, o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

13. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že žalobca svoj žalobný návrh opiera o tvrdenie, že „bol žalovaný uznaný vinným... atď.“ v dôsledku „útoku žalovaný spôsobil žalobcovi... atď.“ Zdôraznil, že mu nebol preukázaný útok na žalobcu. Uviedol, že na akýkoľvek útok proti žalobcovi nemal dôvod, nakoľko žalobca ho čakal pred bránou jeho rodinného domu a zaútočil na neho, keď sa oprel o jednu z palíc a o krídlo brány, aby ju otvoril a vošiel do domu. Žalobca ho chytil zozadu za vak a strhol ho od brány naspäť. Dlho nemohol pochopiť, aký bol dôvod tohto incidentu zo strany žalobcu, ktorý ho pred jeho rodinným domom atakoval, došlo k vzájomnému naťahovaniu a následne si vzájomne spôsobili drobné zranenia. Správanie žalobcu nechápal až do chvíle, keď mu polícia povedala, že mu zmizla fotopasca pri jeho chate a on mal byť toho pôvodcom. V priestupkovom konaní mu bolo uložené pokarhanie, pričom žalobca bol vylúčený na samostatné konanie. Bol presvedčený, že rovnako žalobca bude za svoje konanie niesť zodpovednosť. S istotou dospel k poznaniu, že za celým incidentom je odcudzenie fotopasce zo stromu pri ich chate, pretože na nej museli byť nasnímaní žalobca a I. I. pri krádeži dreveného základu jeho chaty a betónových kociek, na ktorých podal v tejto veci trestné oznámenie, pričom, zabudli, že majú nastraženú fotopascu a spomenuli si na ňu, až keď sa im odoslala MMS správa, že sa s ňou manipuluje. Súd prvej inštancie tieto skutočnosti nevzal do úvahy a napriek tomu, že preukazujú, prečo incident vznikol, kto koho mal dôvod napadnúť a pred koho domom, preto nesúhlasil, aby ho súd prvej inštancie označil ako útočníka a príčinu vzniku incidentu. K trovám N. U. uviedol, že táto zastupovala i syna žalobcu o náhradu škody za ublíženie na zdraví, kde nepravdivo podsúvala súdu poškodenie sluchu svojho klienta, pričom na chodbe si šepkali a menovaný počul dobre. Táto skutočnosť dokazuje dôveryhodnosť vo vzťahu k vystavenej faktúre po dvoch rokoch, pričom si je istý, že vzhľadom na priateľský vzťah medzi menovanými nežiadala za toto jej zastupovanie uhradiť a vystaviť faktúru za právne zastúpenie pri incidente zo dňa 03.04.2016. Faktúra bola vystavená dodatočne, pričom dôveryhodnejšie by bolo vystaviť faktúru v roku, v ktorom bola služba poskytnutá.

Vo vyšetrovacom spise nie je zdokumentované, aké otázky kládla zástupkyňa žalobcu v ten deň na polícii a komu a aké žalobcovi, ak mu vôbec nejaké kládla a či boli tieto otázky v súvislosti s uvedeným incidentom. Nárok právnej zástupkyne považuje za nedôveryhodný a účelový. Ďalej uviedol, že priestupku proti občianskemu spolunažívaniu sa dopustil aj žalobca, ktorého vec bola vylúčená zo spoločného konania a rozhodovala sa pod sp. zn. Pr 2017/027, pričom žalobca sa proti obvineniu odvolal a nebol právoplatne uznaný vinným a následne sa návštevami u lekára účelovou práceneschopnosťou, rôznymi ospravedlňeniami a obštrukciami úmyselne vyhýbal prejednania priestupku až do uplynutia doby potrebnej na premlčanie skutku. Z tohto dôvodu došlo i k zastaveniu konania v spise správneho orgánu. Trval na tom, že nie je pravdou, že zaútočil na žalobcu, ani to, že by si sám spôsobil zranenia. Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil, že fyzicky žalobcu napadol, čo mu nebolo nikým preukázané, naopak, on bol napadnutý pred svojím rodinným domom žalobcom. Zdôraznil, že on sa čestne priznal, že verbálne žalobcu napadol, ale súd tvrdil, že bolo preukázané, že ho napadol i fyzicky, to popiera a neudrel ho palicou do oblasti chrbta, ani rukami po hlave a chrbte, ani ho nesotil do brány, ako on jeho. Tvrdenie o jeho fyzickom útoku na žalobcu nepotvrdili ani zasahujúci policajti ako svedkovia. Poukazoval na znalecký posudok, ktorého závery spochybňoval. Opätovne zdôraznil, že priestupku sa dopustil i žalobca a tvrdil, že vina zostane vždy vinou, aj keď nenastali právne účinky, nakoľko žalobca sa rôznymi obštrukciami a ospravedlňeniami vyhýbal pojednávaniu, až došlo k uplynutiu 2-ročnej lehoty, priestupkové konanie bolo zastavené. Uvedené je proti dobrým mravom a súd by mal túto skutočnosť zobrať do úvahy pri vynesení rozsudku. Z dôvodu, že útoku na neho sa dopustil žalobca, čím si vo veľkej miere privodil sám veľkú časť zranení, žiadal, aby odvolací súd rozhodol o povinnosti žalobcu zaplatiť mu sumu 441,50 eur celkového hodnotenia bolestného a žalobcovi priznal nárok na sumu 353,20 eur celkového hodnotenia bolestného a nepriznal mu náhradu za pomliaždenie hlavy, natiiahnutie krčnej chrbtice. O trovách konania žiadal rozhodnúť podľa § 257 CSP. Dôvody hodné osobitného zreteľa videl v osobitných okolnostiach danej veci.

14. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že jeho nárok vyplýva z rozhodnutia Okresného úradu C. H., odbor všeobecnej vnútornej správy, pracovisko C., ktorým bol žalovaný uznaný vinným zo spáchania

priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, v rámci ktorého konania bolo preukázané, že ho žalovaný verbálne napadol a následne mu spôsobil ľahké poranenie, ktoré bolo ohodnotené znalcom I. R. ako škoda na zdraví pri výške bolestného za 1 bod 17,66 eur spolu na sumu 706,40 eur. Tvrdenie žalovaného o tom, ako k vzniku incidentu došlo „kto koho“ mal napadnúť pred „koho domom“ je za danej situácie s poukazom na rozhodnutie správneho orgánu irelevantné, nakoľko žalobca nebol uznaný vinným z protiprávneho konania proti žalovanému. Ďalej uviedol, že je osobou staršou, podstatne fyzicky menej disponovanou (výška žalobcu oproti žalovanému je cca o 15 cm menej, tiež hmotnosť), je prirodzené, že žalobca sa útoku bránil, ale rozhodne nespôsobil zranenia žalovanému úmyselne, ako to bolo v prípade napadnutia žalobcu žalovaným. Poukázal na konfliktné konanie účastníkov konania a aj nepretržitosť incidentov, ktoré sa sústavne riešia v priestupkovom konaní. Ďalej uviedol, že sa nedopustil obštrukcií v priebehu priestupkového konania. Zotrvával na názore, že nárok žalovaného uplatnenou vzájomnou žalobou je premlčaný. Z rozhodnutia správneho orgánu vyplýva, že útočníkom pri tomto skutku bol žalovaný, ktorý fyzicky žalobcu napadol. Žalovaný nepredložil jediný dôkaz, ktorý by vyvrátil toto tvrdenie a nebola ani preukázaná neoprávnenosť jeho obrany proti útoku žalovaného, išlo o nutnú obranu. Pokiaľ ide o náhradu za jeho zastúpenie v správnom konaní uviedol, že požiadal svoju zástupkyňu o zastupovanie v konaní vedenom na Obvodnom oddelení PZ ČVS: B.-XXX/PU-PB-2016 a je preukázané, že dňa 12.08.2016 bol touto zástupkyňou zastúpený a vznikli mu trovy právneho zastúpenia, ktoré uhradil v zmysle poskytnutia právnej pomoci advokátke. Protiprávne konanie žalovaného bolo bez pochybností zistené, avšak trestné stíhanie skončilo postúpením na prejednanie priestupku, pretože intenzita spáchania skutku nebola natoľko závažná, aby išlo o trestný čin, ale išlo o priestupok, čo sa v priestupkovom konaní i preukázalo. Jeho právna zástupkyňa požiadala o zaplatenie náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 82,50 eur, ktorá je nižšia ako určuje vyhláška MS SR a ktorú jej uhradil za poskytnutie právnej pomoci.

15. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že v rozkaze zo dňa 22.02.2017 bol žalobca tak isto uznaný vinným, ibaže z dôvodov jeho obštrukcií v priestupkovom konaní rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť, napriek tomu vina zostane vždy vinou, aj keď zo zákona zostáva nepotrestaná. Poukázal na skutočnosť, že práve žalobca mal mať eminentný záujem na vyšetrovaní tohto incidentu, keď si bol istý, že vina nebola na jeho strane. Pokiaľ žalobca píše o výhode jeho telesných dispozícií, uviedol, že je liečený 14 rokov na metabolické ochorenie druhého typu, v minulosti utrpel komplikovanú zlomeninu pravého lakťa a pohyb ruky má obmedzený, obmedzovala ho bolesť v kolene, preto nemal na žiaden útok na žalobcu ani pomyslenie. Naopak žalobca po jeho príchode domov videl, že má evidentný zdravotný problém, vedel o jeho nie moc dobrom zdravotnom stave, čo využil. Žalobca sa dňa 16.04.2016 zúčastnil svadby u jeho sestry I. I. so spevňovacím golierom na krku, teda 13 dní po incidente, keď bol dobitý a so všetkými následkami, ale na termíny stanovené štátnym orgánom sa nezúčastnil a ospravedlňoval sa. Pokiaľ zástupkyňa žalobcu poukazuje na konfliktné konanie účastníkov konania a ich nepretržitosť, ktoré sa riešia v priestupkovom konaní, uviedol, že nikde na polícii, obecnom úrade ani v okolí neexistuje žiaden záznam alebo zmienka o jeho osobe, že by bol agresívny, že by niekoho zbil alebo niečo podobné. Naopak, žalobca sa pri oplocovaní synovho pozemku dňa 05.09.2018 vyhrážal použitím brokovnice, za to mu boli toho dňa všetky zbrane zabavené a tak isto dňa 13.04.2018 pri vykopávaní dvoch stromkov, ktoré boli jeho, ho žalobca udril dreveným hranolom po chrbte a výsledok bola jeho mesačná práceneschopnosť. Záverom uviedol, že za života matky I. I. nikto nevedel, že existujú nejakí I., až po jej smrti, keď zabránil žalobcovi a jeho synovi, aby svojvoľne nakladali s majetkom po ich rodičoch, začali udania, podvody, polícia, OVVS, kriminálka, súdy, pričom iniciatíva vždy vzišla zo strany žalobcu a najmä jeho syna, pričom priama príčina všetkých konfliktov je práve toto a je presvedčený, že budú zo strany žalobcu a jeho rodiny pokračovať naďalej. Žiadal, aby rozsudok bol nielen zákonný, ale aj spravodlivý voči im obom.

16. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že tvrdenia žalovaného sú účelové, opakujú sa a žiadnym zásadným spôsobom nespochybňujú, prípadne nevyvracajú dôkazy, ktoré boli v rozsiahlom dokazovaní zistené a správne súdom prvej inštancie vyhodnotené. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

17. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP .

18. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalovaným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil pre svoje rozhodnutie významné dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ust. § 220 CSP. Námietky žalovaného, uvedené v podanom odvolaní, sú totožné s námietkami uplatnenými pred súdom prvej inštancie, súd prvej inštancie sa s nimi dostatočne vysporiadal, preto nemohli prívodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli žalovaným tvrdené, ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie dodáva nasledovné:

19. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 706,40 eur titulom bolestného a sumu 82,50 eur titulom trov právneho zastúpenia na rozhodnutí Okresného úradu C. H., odbor všeobecnej vnútornej správy, pracovisko C., č. OÚ-PB-B.-XXXX/XXXXXX-XXX Z XXXX/XXX zo dňa 21.02.2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.03.2017, ktorým bol žalovaný uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, z ktorého okrem iného vyplýva, že fyzicky napadol žalobcu tak, že ho palicou udrel do oblasti chrbta, poškríbal na tvári a udieral ho rukami po hlave a chrbte, odsotil ho do brány a po páde žalobcu na bránu padol na neho a tu sa vzájomne ňaťahovali za oblečenie, pričom týmto konaním žalovaný spôsobil žalobcovi ľahké poranenia - pomliaždenie v oblasti hlavy s odreninami čela a tváre a lokálne pomliaždenie ľavého predlaktia s krvnou podliatinou a opuchom a natiahnutie krčnej chrbtice, ktoré boli ohodnotené znalcom I. Z. R., C.. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne poukázal na ust. § 193 CSP, z ktorého vyplýva, že súd je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný priestupok podľa osobitného predpisu o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím, o aký priestupok ide. Z tohto dôvodu odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie nemohol a nesmel prehodnocovať závery správneho orgánu, ktorý o existencii priestupku žalovaného a jeho priebehu rozhodol svojím právoplatným rozhodnutím.

20. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na náhradu sumy 82,50 eur v súvislosti s uvedeným priestupkovým konaním ako trovy zástupkyne žalobcu, nároku žalovaného na zaplatenie 441,50 eur (vzájomná žaloba) ako i spochybňovanie rozsahu zranení žalobcu ohodnotených v znaleckom posudku I. Z. R., C., odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na bod 21., bod 23. a bod 13. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žalovaný uvedený nárok žalobcu ako i rozsah zranení žalobcu síce spochybňoval a predložil i tvrdenia o svojom nároku (vzájomná žaloba), nepredložil však ani neoznačil súdu žiadne relevantné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

21. Odvolací súd zdôrazňuje, že v sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu a riadi sa zásadou formálnej pravdy. Súd má možnosť strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP), avšak činnosť súdu nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť a hodnoverne tvrdenie preukázať. Je záujmom strany sporu predkladať a navrhovať súdu také dôkazy a takým spôsobom, aby z nich bolo možné bez akýchkoľvek pochybností zistiť skutkový stav. Nie je úlohou súdu vyzývať strany sporu na predloženie alebo označenie takých dôkazov, aby jej zabezpečil úspech v spore. Ak neboli preukázané tvrdenia strany sporu, táto dôkazné bremeno neunesla, čoho logickým následkom je rozhodnutie súdu v neprospech takejto strany.

22. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch, ktorými uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 706,40 eur titulom bolestného a 82,50 eur titulom trov právneho zastúpenia a zamietol vzájomnú žalobu, ako vecne správne potvrdil.

23. Žalovaný sa domáhal v podanom odvolaní v súvislosti s rozhodnutím o trovách prvoinštančného konania aplikácie ust. 257 CSP vzhľadom na okolnosti danej veci.

24. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním, alebo bránením práva.

25. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

26. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí .

27. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

28. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci a zásadou zodpovednosti zavinenia na zastavení konania. Len výnimočne nemusí súd úspešnej strane priznať náhradu trov konania, resp. neuložiť povinnosť neúspešnej strane, či strane, ktorá procesne zaviniła zastavenie konania nahradiť trovy konania protistrane. Môže tak urobiť podľa § 257 CSP. Ide o ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdomiam. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie dopadá na tú stranu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane, resp. strane, ktorá procesne zastavenie konania nezavinila. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Toto ustanovenie nie je možné vykladať tak, že naň možno prihliadnúť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.01.2010, sp. zn. 2MCdo/17/2009). Podľa dôvodovej správy k § 257 CSP je potrebné vykladať dôvody hodné osobitného zreteľa prísne reštriktívne.

29. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje vždy kumulatívne spojenie dvoch podmienok, a to: a) dôvodov hodných osobitného zreteľa a b) výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. Dôvody hodné osobitného zreteľa môžu spočívať predovšetkým v povahe a okolnostiach sporu, pričom súd musí brať do úvahy aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu ich nároku na súde a ich postoj v konaní, v podiele oboch strán na vzniku a priebehu sporu, ale aj sociálne dôvody.

30. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, možno existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa opodstatnene vedúcu k aplikácii ust. § 257 CSP vzhliadnúť jednak v osobných, majetkových a zárobkových pomeroch (sociálny aspekt) a jednak v okolnostiach sporu. Citované ustanovenie však neslúži na zmiernenie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami sporu. Slúži výlučne na odstránenie neprimeranej tvrdosti a na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a predovšetkým jeho výsledok.

31. Žalovaný požadoval zohľadniť výnimočné okolnosti danej veci, a to správanie sa žalobcu od začiatku incidentu zo dňa 04.03.2016, ktorý vyvolal žalobca a správanie žalobcu v priestupkovom konaní, ktoré spôsobilo zastavenie priestupkového konania.

32. Odvolací súd po preskúmaní podmienok pre aplikáciu ust. § 257 CSP, nevzhliadol v danej veci žiadne žalovaným tvrdené dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti vyznievajúce v prospech žalovaného, ktoré by umožňovali aplikáciu cit. zákonného ustanovenia.

33. Z tohto dôvodu rozsudok súdu prvej inštancie i vo výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania. O jej výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

35. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).